

Ruhsuz Kalabalıklar

– mavilikler · 09 Temmuz 2012

Gün değsin yüzüme. Tıpkı řu küçük kız gibi bir aynaya çevirsin beni. Bir adam geğti az önce bir ağacın önünden. Küçük kızın yüzündeki ağaçlardan birinin önünden de geçerek... Böyle, bir çocuğun dürüst gözlerinden seyredildiğini bilse eminim daha bir çekidüzen verirdi kendine. O kaldırımında böyle rüzgar gibi esip geçerken, an be an doldurduğu boşluklara daha bir anlam katarak, bedeninin gölgeleşmesine izin vermeden, ruhunu uçup gittiği o uzak yerden çağırır, tam teknil hazır bulunurdu var olduğu o noktada.

Ben de öyle bakışlar atacağım artık. Baktığımı kendisi olmaya çağırın... Yoksa ne anlamı var ki kalabalıkların? Herkes aklına estiği gibi ruhunu alıp çekip giderse ve sadece anlamsız bir külçe halinde bırakırsa bedenini, insan nefesi olmayan, bomboş bir sokağa dönmez mi bu yol?

řu iki genç kız bu düşüncelerime karşılık vericesine yüksek perdeden anlattıkları yaşamlarıyla, "buradayız" diyorlar bana. Erkek isimleri geçiyor konuşmalarında. Pembeleşen yanaklar eşliğinde... Özel bir duyguyla dolduran o isimleri... Sahiplerini adaşlarından çok farklı bir yere koyan: Sıcacık bir kalbin en orta yerine...

"Günaydın" diyor Sevim Hanım. Apartmandan komşum... Günaydınlarına sorgu sual katmayan nadir hanımlardan... Gerçek bir selamlayışla söylüyor o kelimeyi. Yüzüyle, elleriyle, cıvıltılı sesiyle yeni günü karşılarken, yoluna çıkan her şey gibi beni de katarak gününün içine...

Aynı şekilde karşılık veriyor, ille de peşinden yeni kelimeleri sürüklemesi gerekmeyen bir "günaydın" da ben diyorum ona. Eęer çocuklardan, pahalılıktan ve insanların bencilliğinden söz etmeye bir başlasak büyü bozulur, biliyoruz çünkü. O günaydın sabahı selamlamak olmaktan çıkar, bedenleri gölgeye çeviren o ruhsuz sohbetlerden birine kapı olur ancak.

İkimiz de ayrı ayrı yollarımıza devam ediyoruz. Evlerimize yepyeni bir yüzle dönebilmek için alabildiğine bir ayna yaparak kendimizi, evden alabildiğine uzaklara savruluyoruz. Sevim Hanım ne durumda bilmem... Ama ben hala çok uzaklara gidemedim. İçime alacak kadar ayna olamadım hayata. Evden kurtulamadım. Hala O'nun suçlayan gözleri var karşımda. Geçtięim sokaklar, soluklanmak için oturduğum duvarlar seyredeceğim onca şey sererken önüme, çok önemli bir şeyi unutuyorlar aslında:

Ağaçların, kaldırımların, pencerelerin üzerinden o gözleri kovmayı...

Madem onlar beceremiyor, ben kovarım onları. Kaçmak yerine yüzleşir, dimdik bakarım ta içlerine. Öyle de yaptım. Rastladığım ilk duvara oturdum ve karşıma çıkmalarını bekledim. Ben böyle savaşıma can atan cengaverler gibi tutuşmuş gözlerle didik didik etsem de çevremdeki her şeyi, önümde uzanan yol ve karşı kaldırımda dizili apartmanların arasından belirip de bir kez olsun yönelmedi bana o suçlayan gözler. Bütün gücünü kaçmamdan alan haksız bir suçlamada bulduklarını da iyice göstermiş oldular böylece.

Ne demişti bana?: “Başkaları yokmuş gibi davranıyorsun. Sadece sen varmışsın gibi... İnanılmaz bencilsin!”

Ütü tahtasının başında, buharlar arasında yüzümden terler damlarken pantolonunu ütölemeye çalışıyordum tam da o anda. Peki o görmemeyi nasıl beceriyordu bu halimi? Üstelik böyle dimdik bakarken gözlerime... Önceden mi hazırlamıştı o cümleleri yoksa? Çünkü o anla ve görüntüyle hiç eşleşmeyen şeyler söylüyordu bana.

Eşinin pantolonunu ütöleyen bir kadın olmak çok büyük bir fedakarlık gerektirmiyordu elbette. Ama en azından ‘bencil bir eş’ olmadığını anlatan bir resmin içine koyuyordu insanı. Alnından şıpır şıpır terler akarken, ‘alın teri’ denen şeyden çok da uzak bir yere koyamıyordu insanlar seni.

Ama O görünümle ve onların ifade ettikleriyle ilgilenemeyecek kadar kendi içine gömülmüştü. Oradaki görüntülerimle değerlendiriyordu beni. Mesela kayınvalidemin karşısında somurtuk bir yüzle otururken... Onun iki saniye önce bana söyledikleriyle yüzümdeki tüm çizgilerin aşağıya doğru yönelmesi arasında en küçük bağ kurmadan...

Evet, dünkü o yemek neden olmuştu bu suçlamaya. Kayınvalidem masamızı şerefleştirmişti dün akşam. Çiğnediği her lokmada oğlunu bedbaht eden o beceriksiz kadından izler arayarak... Beni zihnindeki o kadın yapmak için kendine bile ihanet edip olmayan tatlar bularak yediklerinde... Tane tane ağzda eriyen pilava bile “biraz dibi tutmuş galiba” yaftası yapıştıracabilecek kadar izin vererek, nefretinin tüm duyumlarını köreltecek kadar ileri gitmesine...

Evet, kabul ediyorum: Somurttum. Öyle böyle değil hem de... Bir şeylerin ardına saklamaya çalışmadan, çok konuşup gürültüye boğmadan kayınvalidemin gözüne gözüne soktum yüzümle, hayatıma yaptıklarını. Çünkü önceki deneyimlerimden biliyordum, gülümseyen bir yüz hiçbir işe yaramıyordu. Şimdiye dek ne zaman yediklerinden söz etse ya da beni aşağılamasına vesile olacak başka bir şeyden... ben hep "şundan da buyurmaz mısınız anneciğim" türünden pişkinlik örnekleri sergilemiş, sözlerinden alınmadığıma, ne derse desin ona verdiğim değerde zerre eksilme olmayacağına ikna etmeye çalışmıştım onu. Ama aldığım netice hep beklediğim tam tersi olmuş, olgun tavrım karşısında mahçup olmak yerine işi daha da azıtmayı seçmişti.

Yani dün akşamki tepkim, bir anlık öfkeye dayalı, öncesi sonrası hesapsız o çocuksu tepkilerden değildi. Enine boyuna üzerine düşünülmüş ve tüm çözüm yollarının tüketildiğine inanılan bir sorun karşısında, uzlaşmak için tek bir dayanağı kalmamışların verdiği; beklentisiz, amaçsız, öylesine bir duygu boşaltımı...

Sokaklar O'nun gözlerinden kurtulunca gerçek anlamda ilerlemeye başlamıştım ben de. Her adımım daha uzağa, daha evden dışarıya götürüyordu beni. Uzaklaştıkça daha iyi anlıyordum: Onun gözlerini her yere koyarak, kendimi suçlayan aslında bendim. Yürüdükçe ve kendimi ikna ettikçe suçsuzluğuma; ağaçlar, binalar ve insanlar onun suçlayan bakışlarından sıyrıldıkça, evden çıkarken yokluğunu hissettiğim o tertemiz havayla doluyordu içim.

Gün değişiyordu yüzüme. Ruhum arkamda bıraktığım o evden gelmiş, tam olarak bu kaldırıma getirmişti beni. Tıpkı o küçük kız gibi dürüst bakışlarla davet ediyordum herkesi, mahpus olduğu o yerden ruhunu çağırmaya... Ve ruhsuz kalabalıkların ıssızlığından kurtarmaya bu sokağı...